

Životopis Pavla Dukáta

Pavel Dukát se narodil 5. prosince 1934 v Praze do rodiny legionáře a vlastence, později k němu přibyla o 10 let mladší sestra. Během protektorátu musel otec Pavla Dukáta pracovat jako účetní v rodinné firmě známého, jelikož z předchozího zaměstnání byl pro své vlastenecké cítění a legionářskou minulost propuštěn.

Jako malý kluk válku moc nevnímal, jeho hlavní zálibou bylo sbírání borůvek a pozorování letadel, což se mu málem stalo osudným, když během bombardování Prahy nedaleko od něj jedna z bomb spadla. Intenzivněji prožíval až konec války, který má spojený s příjezdem Rudé armády a přemalováváním německých nápisů.

Celoživotní vášní Pavla Dukáta byl Skaut kam jako chlapec chodil a skautský slib, který musel složit mu byl po celý život oporou a motivací a výrazně ovlivnil jeho chování v dospělosti. Kvůli své rodině, přátelům a zásadám měl po celý život problémy s komunistickou mocí. První střet s totalitou nastal v 50. letech během vojny, kdy se dostal do problémů, kvůli dopisu od kamaráda ze zahraničí, který pracoval jako námořník.

Po vojně nastoupil jako projektant bezpečnostních zařízení u dráhy, vypracoval se na ředitelství spojů. Invaze vojsk Varšavské smlouvy mu zkomplikovala pracovní den. V centru Prahy viděl, jak mladí chlapci lezli na tank a prokopávali jim nádrže s palivem. Dokonce se zúčastnil několik demonstrací například v roce 1969 na Václavském náměstí. V roce 1970 museli všichni zaměstnanci vyjádřit svůj názor na bratrskou pomoc, řekl, že s tím nesouhlasil a ve funkci skončil. Následně pracoval na montáži kabelů. Zde měl být později povýšen na zástupce ředitele, ale KSČ nesouhlasila, a tak šel dělat stavbyvedoucího, za co je dodneška rád. Kvůli jeho práci měl přísný zákaz stýkat se s cizinci (každý kontakt se musel hlásit). V létě rok 1982 k nim na návštěvu přijeli podívat kamarádi z Německa, hlášení nepodal, a proto zažil další výslechy.

Po sametové revoluci se dozvěděl, že na něj Státní bezpečnost vedla složku, do které se před třemi lety podíval. Za pád komunistického režimu je Pavel Dukát rád, jediné co jej mrzí je to, že se toho nedožil jeho otec.